

ojoj saj starosen bolšči
s sivobelim v skušnjave

Nalášč si vrnimo kosti
v poglobljene jame
naj nas dokonča spomin
gilgalske rovače

Marija
Mercina

Znova

Med kratko potjo od doma do trgovine se je znova začudila, kako neznano in tuje se ji zdi to mesto, čeprav je v njem preživela otroštvo in mladost, pol svojega življenja tako rekoč. Gledala ga je, kot da ni resnično: videno je prekrivalo starejše podobe in mesto se je pred njenimi očmi ves čas nemirno slačilo in luščilo.

Morda se je prevečkrat selila ali pa je bil njen odnos do kraja takšen, kot so vse nesrečne ljubezni: ko ti hočeš, on noče, ko je on voljan, ga že zapuščaš. – Nekoč je hotela zdoma takoj ali vsaj čimprej, ob povratku pa so bila vrata zaprta. Ni dobila službe, zato zdaj živi in dela v drugem mestu. Nikoli več se ne bo vrnila.

Zdaj ne žaluje več. Vse je spravljen v njenem spominu. Ve, do kod je segal travnik. Malo naprej zraven glavne ceste, kjer je zdaj avtobusna postaja, je bilo sejmišče z lesenimi privezi za živino. Na travniku tam zraven so se ustavljali vrtiljaki. Vsi so si bili podobni, le popevke so se spreminjale. Nič se ni izbrisalo, a preveliko je, da bi mogla vse dogodke in leta spraviti na majhen prostor, ki ga zdaj vidi pred seboj. Tako je, kot da bi se bilo v letih, ko ni živela doma, vse stisnilo in zmanjšalo. Le v sanjah se prostor tako razširi in poveča, da bi se mogla vrniti.

Šla bo mimo stare hiše, kjer so stanovali, preden so se preselili v blok. Zdaj je kot druge ... hiša pač. Zmanjšala se je, pa tudi prepleskali so jo; če bi bili z njo hčerki, bi jima verjetno rekla, naj pogledata štiri okna v prvem nadstropju, kjer so nekoč stanovali dedek, babica in ona. Gotovo bi ji

odgovorili, da jima je hišo že tisočkrat podrobno opisala in naj jima tokrat prizanese. Morda pa bi se spomnila kakšnega dogodka in začela pripovedovati; če bi jo sploh hoteli poslušati.

Nekoč je bil visok zid, poraščen z bršljanom, in za njim Lokarjev drevored. Pred zidom vrtovi in potok čez travnik. Ob vodi mladi topoli, sinovi velike topole. Bila je ženska, saj je imela otroke. Topola Mati. Tudi njeni otroci so se igrali ob vodi.

Zdaj je v zraku polno kosmičev. In kako dobro je pravzaprav, da je sama. Še prehitro bo koga srečala in se ustavila, morda celo zaklepetala. Vedno je tako. Srečaš koga, ki ga že dolgo nisi videl, saj se vrača domov le na obisk tako kot ti. Poveš mu o družini in o službi ali si s sosedo potožiš o cenah. Zato so nakupi tako naporni.

Čeprav hiti že iz navade, ni videti, da bi bila kam namenjena. Ljudje, ki vedo, kaj hočejo, kam gredo in kaj morajo narediti, to nakazujejo s celim telesom in pogledom, uprtim proti cilju, ki ga le sami vidijo. Že si zamislijo, kako bo tam: kaj bojo rekli in kakšen bo odgovor. Ona pa je z mirno, plavajočo hojo podobna barki in počasi pluje – ne daleč na odprto morje, prav malo po zalivu sem in tja.

Začuti, kako se premika skorajda brez teže. Lahko bi poletela. Ne visoko, samo malo... vsaj malo. Tudi to so ji dajale sanje. Ni več letala tako visoko kot v mladosti, a še se je lahko odgnala od tal in z razširjenimi rokami legla na zračno blazino. Potem je lebdela nizko nad tlemi, kot da plava.

A tudi tako prebujena začuti, kako z vsakim gibom premakne zrak, ko ga razpre, on pa se drgne obnjo in za njo zaliva brazdo.

... Še živim. Prav zdaj živim. O svobodi in prostosti ni mogoče pripovedovati, le sama sebi reče o času, da ji prav nič ne pomeni. Kljub vsemu ni ničesar izgubila.

Ko se je trgala od doma, je bilo drugače.

»Kam se ti mudi?« jo je zadrževala mama. »Saj ti ne bo nič ušlo!«

Bližale so se počitnice in spraševala jo je, kdaj bo konec izpitov, da bo prišla domov.

»Menda ne misliš, da bom poleti doma. Umrla bi od dolgega časa.«

Mama je bila užaljena: »Mislila sem, da ti je doma lepo. Zakaj pa hodiš domov vsak teden?«

»Zdaj me ne bo cel mesec, ker imam izpite, potem pa bom odpotovala.«

»Nič mi nisi še rekla. Kam boš šla?«

»Saj še ne vem. Nekam... kamorkoli.«

»Ne moreš kar tako na pot! Kdo ti bo dal denar?«

»Bom že dobila kakšno delo.«

»Ne bom ti pustila, da bi hodila kar na slepo srečo.«

»Tudi če mi ne boš dovolila, bom šla. Ne boš me mogla zadržati.

Kaj naredi lisica, če se ujame v past? Nogo si odgrizne, veš!

Raje je brez noge kot brez svobode. Tudi jaz sem taka.«

Mama ni vedela, da se doma počuti kot v zaporu. Kar naj gre po svetu,

bo že videla, kako je. Amputacije pa naj ne omenja. So meje, ki bi jih morala poznati.

Mama se je namreč celo življenje borila, tako je sama govorila, da ji ne bi odrezali leve roke. Njena šibka točka je bilo zapestje, ki so ga celo življenje napadale neozdravljive bolezni. Omenjala je poliomieltis, osteomieltis, TBC itd., kot bi kakšen drug človek govoril o prehladih. Vselej se je začinjalo z bolečino, ki je narasla do neznosnega, in se končalo s sklepom zdaj enega, zdaj drugega zdravnika, da bodo roko odrezali, ker je ni mogoče ozdraviti.

Prvič jo je doletelo pri petnajstih letih. Ni več imela ne očeta ne matere in starejša sestra jo je spremljala k znanemu zdravniku v Trst. Pregledal jo je in povedal, koliko stane amputacija.

Nista se mogli takoj odločiti, a dalj ko sta premišljevali, bolj strašno se jima je zdelo življenje. »Raje se ubijem, kot da grem beračit,« je rekla bolnica. »In kaj razen beračenja mi preostane?« Sestra jo je tolažila, da se bo ubila skupaj z njo.

Najbolj preprosto bi bilo skočiti v morje. Dolgo sta stali na pomolu, a skočili nista. Mama je namreč znala plavati, da bi se utopila samo zdrava sestra, pa ni imelo smisla. Pomislili sta, da bi se skupaj vrgli pod vlak. A morali bi daleč ven iz mesta... Mimo so vozili avtomobili; verjetnosti, da bi ju kakšen povozil do smrti, pa skoraj ni bilo.

Kaj sta hoteli? Umreti je bilo težko, živeti s tako roko pa nemogoče. Odrezati je mama ni pustila. Treba je bilo poiskati drugačno rešitev...

Še isti dan sta našli pravega zdravnika. Bolnico bo poslal v Valdoltro, kjer jo bodo pozdravili. Nimata denarja? Tudi staršev ne? Povedali sta, da je oče padel med prvo svetovno vojno. »Če je vojna sirota, je vse v redu. Italija skrbi za vse vojne sirote. Očetje se pobijajo, otroci ostanejo.« Tako čudno je govoril, da mama tudi kasneje ni prišla stvari do dna: je bil fašist ali antifašist, za Avstrijo ali za Italijo.

Takrat je bila mama prvič v Valdoltri. Pri kasnejših boleznih je že bila pripravljena na trpljenje in na to, da se bo morala braniti pred kirurgi. Ko je bila poročena in mati, jo je roka ločevala od moža in punčke. Nikoli je niso do kraja pozdravili. Ob vrnitvi iz bolnišnice je roko povijala v opornico, če pa ji je otekala, iztiskala iz nje sokrvico.

»Niti pomisliti ne smem, koliko ljudi ima dve levi roki, jaz pa se moram celo življenje boriti in trpeti, da obdržim svojo edino. Tudi če je trda in me boli, si pri delu z njo pomagam, šivati pa z eno samo roko sploh ne moreš,« je govorila in se opravičevala, ker si privoščila tak luksuz, kot je boleča in pohabljen lev roka.

V njene sanje se je preselil večni strah pred izgubo. S svojimi kriki je ponoči prebujala moža in punčko, ko se ji je spet sanjalo, da ji žagajo roko. Njene sanje so bile pomenljive in vedno so napovedovale tako ali drugačno nesrečo: gorečo hišo, izgubo imetja, padec v prepad, razočaranje nad bližnjim človekom, odrezana roka pa zagotovo smrt ljubljenega človeka. Tako je v rodbini, kjer so sorodnice in celo pramožene ženske imele pomenljive sanje, vsi bratje in možje in očetje pa so se jim posmehovali in jim niso prav

nič verjeli, mama postala znanilka nesreče in žalosti. Če je bil kdo hudo bolan, je vedno imela zadnjo besedo, bila je njihovo zadnje upanje: »Moramo vprašati Hermino, kaj ona sanja, mogoče pa ni tako hudo.« Ko se je starejša sestra izselila v Argentino, sta si vselej pisali o sanjah.

Tudi punčka bi bila rada sanjala kaj strašnega, a se ji ni posrečilo.

»Mama, zakaj se mi nikoli ne sanja nič grdega?« jo je spraševala.

»Ti si srečen človek, zato imaš lepe sanje?«

»Zakaj sem srečen človek?«

»Rojena si na srečen dan. V sanjski knjigi piše, da si rojena na srečen, jaz pa na nesrečen dan.«

»Kaj pa tata?«

»On nič ne da na sanje.«

»Sanje so samo polna rit spanja. Zakaj begaš otroka!« se je jezil.

»Saj me nič ne bega. Rada poslušam mamine sanje o groznih stvareh in o strahovih,« jo je zagovarjala pred očetom.

»Kaj si pa ti lepega sanjala?« je mama spremenila temo pogovora.

»Spet sem letela visoko visoko in prav nič se nisem bala.«

Je mogoče, da se ji že vse življenje in tako tudi še zdaj sanja kaj lepega? Ali na meji med sanjami in budnostjo izbriše vse, kar je slabo, tako kot takoj pozabi, kar slabega doživi? Se je kaj takega zgodilo v kraju, kamor se vsako soboto vrača, pa ne more izreči, da je tu doma?

Od kod sem? Kje sem doma, se sprašuje. O rojstnem kraju ne more dvomiti. Ker se je rodila v porodnišnici, so v rojstnem listu podatki o kraju in času rojstva. Potem je hodila v šolo. Matični list z osnovne in kasneje s srednje šole sta gotovo popisana in žigosana ter v pokrajinskem arhivu varno spravljena za vse večne čase ali do prve večje poplave. Zanima jo, kakšne karakteristike so o njej pisali njeni učitelji. Kakšno so jo videli? Gotovo so kje spravljene njeni zdravniški kartoni z vsemi pljučnicami in sencami na pljučih. Koliko sledov je pustila v tem kraju, tudi takih, ki so zapisani črno na belem, pa vseeno ne more reči, da je tu bila doma. Je samo kraj, kjer živi njena mama, na pokopališču pa je tatov grob.

Jo je zaznamovala naglica? Ko je zapuščala dom, se ji je tako mudilo, da bi za seboj porušila vse mostove, če bi jo mama poskušala zadržati. Hotela se je potopiti v veliko, valujoče življenje. Ko si mlad, se bojiš, da ti ne bi ušlo; hitiš, moraš ga ujeti. Ne vidiš, kako si sredi njega, da te kar zaliva. Še sam ne veš, kdaj mu praviš da. Samo ja rečeš in ga pripustiš, še preden si ga dobro spoznal.

Materinstvo jo je osrečilo in zvezalo hkrati. Mama je ob njeni dvojni sreči samo zavzdihnila in rekla: »Kdor se pusti vpreči, ta mora vleči.«

Zdaj je že pol svojega življenja mati. Prepojena je s sokovi rasti, nasnuješ in v tišini tkeš življenje. Še slutiš ne, kakšna past je materinstvo, kakšna spremenljiva sreča. Otrokov prostor se vsak dan širi in večja, njegove želje in moč ga zvodijo stran od tebe. Vračal se bo, še vedno otrok, ko te bo potreboval, in ti boš srečna, da si mati. Če bo samo zaslutil, da ga skušaš zadržati in privezati, ti bo tujec.

So vsi otroci takšni, kakor je bila ona? Vselej je hitela, da bi bila

velika, da bi smela to in ono. Mama je popuščala pred njeno voljo kot pametnejši, ki odneha. Bila je otrok, ki ni hotel biti otročji. Veliko kasneje, ko se je vrnila k staršem, pa je začutila, kako se je v varnem zavetju doma otresla vseh bremen. Je bila takrat otročja?

Tata je bil še živ. Obema z mamo je zaprlo sapo, ko je prišla na obisk kot običajno, a je kar pri vratih, še preden je prestopila prag, vprašala: »Smo lahko doma? Rada bi bila nekaj časa v miru, da premislim. Rada bi bila z otrokoma nekaj časa tu. Ne vem koliko. Samo zdaj ne morem nazaj. Mogoče sploh ne bomo šle nazaj. Pač. Po obleko bom morala – samo to potovalko sem vzela. In knjige bom tudi potrebovala. Tudi novo službo si bom morala poiskati.«

»Kaj sprašuješ, saj si vendar doma. In sama najbolje veš, kaj je zate in za otroke najbolj prav.« Ne takrat ne kasneje ni mama vrtala vanjo. Ji je zadišalo po krvi? Res je bila tako, kot da si je odrezala prst s poročnim prstanom, ga zakopala in ni več mislila ne govorila o tem.

Tudi punčki sta jo čez čas nehali spraševati o očetu. Živelii so mirno in brezskrbno. Ni izgubila svobode, čeprav je staršem dovolila, da so jo imeli radi in skrbeli zanjo. Veliko je bila zdoma, ker se je vozila v službo. Doma so jo čakali dedek in babica in obe punčki. Zdaj je lahko bila mati in otrok. Ponovilo se ji je otroštvo. Celu v zgodbah. Njen tata, zdaj dedek, je povedal vse, kar jih je že poznala: o Tinčetu, ki je izgubil živino in se je potem več dni skrival; o hudem starejšem bratu, ki je mlajšim porezal vse gumbе na zimskih oblekah, da bi se utrdili; o kopanju, kolesarjenju in fantovskih norčijah. Dodajal jim je nove o svoji punčki edinki, veselem in pogumnem otroku. Najraje je imela veter. Tekala je za papirčki in listi, ki jih je nosilo po zraku, in spraševala, kaj naj naredi, da bo vzletela. Moral jo je voditi na hribček. Spuščala se je in v teku krilila z ročicami, prepričana, da že leti. Samo ene stvari se je hudo bala: svoje sence. Tekala je pred njo in odskakovala od nje, ločiti pa se nista mogli.

»Je bila mama pridna?« sta hoteli vedeti.

»Ja, zelo pridna. Samo strašno trmasta. Vedno je hotela imeti zadnjo besedo.«

»Ste jo topli?«

»Trme človeku ne moreš izbiti. Če je zares trmast, ga prej zlomiš.«

V babičinem pripovedovanju so oživele vse njene nesreče, boleznii in celo davne sanje. Res, čas se je presukal. Vračala se je celo babičina mama, njuna prababica.

»Babica, zakaj si ti tako nesrečna?« sta jo spraševali.

»To je zato, ker sem izgubila mamo. Največja sreča je imeti mamo, če pa je nimaš, ti je nič ne more nadomestiti. Še zdaj velikokrat sanjam o njej. Kmalu po smrti mi je prišla povedat, da bom celo življenje nesrečna.«

»Kako ti je povedala, če je umrla?«

»V sanjah je prišla k meni. Bila je zelo lepa, še lepša kot v resnici. Žalostno me je pogledala in mi rekla: ‚Hermina, jaz grem v nebesa, tebi bo pa na svetu strašno gorje.‘ In res mi je bilo.«

»Zdaj imaš dedka in našo mamo in nas,« sta jo tolažili.

Radi sta poslušali njene žalostne zgodbe, ker so se končevale s happy-
endom. Resda je babica veliko pretrpela, izgubila je mamo in očeta,
a potem se je poročila in ni bila več sama.

Ona se je v otroških letih bala smrti, ne samo svoje sence. Strah jo je
bilo, da ji bo umrla mama. Tisto zimo je bila mama zdrava, punčka pa je
prebolevala eno pljučnico za drugo. Vedela je, da je stara mama umrla
zaradi pljučnice, zato je takoj, ko je mama zapustila sobo, skočila iz postelje
in sedla na okensko polico.

»Če ne boš ležala, boš umrla!« ji je zagrozila mama.

»Umreš samo, če obležiš,« ji je odgovorila punčka.

»Tudi pokonci lahko umreš,« je menila mama.

»Ti si mi rekla, da je tvoja mama obležala in umrla.«

»Ni več imela moči, da bi se bila upirala smrti. A težko je umirala, ker
je zapuščala otroke.«

»Ne bi smela ležati in pustiti, da jo vzame smrt. Ko bo prišla pome, jo
bom smrtno prestrašila: kričala bom, kakšno stvar bom vrgla vanjo in tata
bom poklicala, če bo le doma.«

»Oh, otrok zlati, prav nič ne veš o smrti. Smrt ne pride, le človek
odide.«

»Kam odide?«

»Umre.«

Nekaj dni zatem so požagali veliko topolo. Skoz okno je gledala, kako
so jo vlekli stran od hiše, zvezano z vrvmi, potem pa se je, kot da bi bila še
živa, iztrgala drvarjem iz rok in padla na hišo.

Ko je ozdravela, je topola še imela veje. Plezali so po njih in se gugali.
Potem so ji odžagali veje in jo olupili. Ponoči, ko sta mama in tata spala, je
punčka vstajala in sedala na okensko polico. Gledala je dol, kjer je na
dvorišču ležal velik bel slon.

Je tista punčka ona sama? Kje je zdaj topola? Tudi topole so posekali,
ko so pozidali travnik, vendar je v zraku polno kosmičev s semeni. Blizu
avtobusne postaje raste topol – tako star, da bi ga imela za mater, če bi še
bila otrok... Kako hitro mine čas: enkrat se obrneš, zrastejo ti otroci; ko se
obrneš dvakrat, si že star; tretjič...

Kaj? Še dolgo ne bom za odstrel. In ne bosta me komandirali. Res sta
dekleti že veliki, zato se obnašata otročje, ko bi morali kaj pametnega
narediti, in odraslo, kadar zahtevata svoje pravice. Prej jim je bilo skupno
življenje in celo domače delo kot igra. Skrbi je puščala pred vrati, če pa so
bile neodložljive in velike, jih je prihranila za čas, ko sta že spali. Zdaj naj
bi tako ostalo; vsaj njima se je zdelo, da je tako prav.

»Ti si mama, ti delaj. Otroci samo pomagamo, če se nam zdi.«

Ja, šele zdaj je postajala prava mati, ki zna reči tudi ne, a nič manj ni
bolelo kot prvič. Ko se je zdaj poslavljal od njunega in s tem ponovno od
svojega otroštva, se je toliko oddaljila od njega, da se je spreminjala
v pripovedovalko svoje zgodbe. Prej jima je zvečer brala. Iz tega so naredile
pravi obred in samo enkrat ju je kaznovala tako, da jima ni prebrala
pravljice; nastal je tak vik in krik, da ni tega naredila nikoli več. Tisto leto,

ko so živele pri starših, bi dedek tako rad bral njima, kot je svoji punčki, a nista hoteli zamenjati. Želeli sta, da ima vsak od njih eno samo vlogo: dedek je pripovedoval o resničnih dogodkih, babica o žalostnih in o svojih sanjah, mama jima je brala iz knjig.

Zadnje čase pa se je večkrat zalotila, kako se pogovor med njimi spreminja v pripovedovanje zgodb. Junakinja v njih je vselej bila ona sama v svojih otroških letih.

Takrat so se radi norčevali iz mlajših otrok. Deklico, ki še ni vedela, kaj je denar, so s koščki papirja poslali kupit sladoled, potem pa oprezovali za njo. Kar vrglo jih je, ko ji je prijazni slaščičar vseeno dal sladoled. Sploh ni vedela, za kaj je šlo. Večji in močnejši so tudi plezali čez ograje in rabutali sadje. Mlajši so stali na straži. Enkrat pa, ko je bila sama, je našla odprta vratca. Bala se je, pa je vseeno stopila na vrt in mami nabrala velik šopek. Mama se je razveselila: »Kakšni krasni pljučniki! Le kje si jih dobila?«

»Na Fajgeljnovem vrtu.«

»Res lepo. Kako prijazna je gospa Fajgeljnova! Kdo bi si mislil, saj se komaj poznamo.«

»Ni je bilo na vrtu. Nobenega ni bilo tam.«

»Nisi nikogar vprašala? Si jih kar natrgala?«

»Nikogar ni bilo, da bi ga vprašala.«

»Morava jih nesti nazaj. Drugače bodo mislili, da si jih ukradla.«

Šli sta k Fajgeljnovim. Doma je bila samo gospodična, tista, ki je bila tovarišica v šoli. Punčka je pokleknila pred njo in obljubila, da ne bo več trgala rož na njenem vrtu. A zakaj je pokleknila?

»Hinavka mala,« pravita dekletu in od nje pričakujeta drugačne zgodbe, mama pa se obotavlja. Pogumen in vesel otrok v njeni zgodbi raste. Mudi se mu. Rad bi bil čimprej velik in sam svoj, za to pa potrebuje veliko moč. Nasmehne se mu, ko ga prepozna: ona sama je, njeni dekletu sta.

»Več nama povej! Druge mame hčeram vse povejo!« zahtevata.

»Vse sem vama povedala, kar vem. Tudi knjigo imamo. Če česa ne razumeta, vprašajta, a tudi jaz vsega ne razumem. To je medicina.«

»Sva že prebrali. Hočeva se pogovarjati.« Želi si, da bi bila bolj podobna mami. Ona bi uživala pri tem, vse skrivnosti bi jima razkrila. Zato sprašujeta babico, kakšna je bila mama v njenih letih. Je hodila s fanti? Včasih le izkopljeta kakšno moško ime in ga še dolgo obračata v svojih pogovorih.

Morda je res sramežljiva in v tem podobna svojemu očetu. O vseh drugih laže govori kot o sebi, o čemerkoli raje kot o ljubezni. A ne bo se več mogla skrivati pred njima. Morala bo pripovedovati o njunem očetu, ker je to tudi njuna zgodba. Osvoboditi jo mora in jima povedati, kaj pomeni biti ženska. Ne bo ji lahko. Ko bo razrezala trdo skorjo, ki pokriva preteklost, jo bo iztisnila iz sebe kot na porodu... Kolikokrat se bo še zgodilo, se bo moralo zgoditi?

Materinstvo je taka past, da se sama razpira, ko pa misliš, da si prost, vidiš, da se ni končalo in se nikoli ne bo. Spet si notri. Spet boli.

Bo še kdaj sama svoja? Kakšna ženska pravzaprav je, se sprašuje. Je niso že povsem privezale dolžnosti? V sanjah sta ji blizu voda in zrak, a zares doma je samo na zemlji, ko jo veliko in trdno čuti pod seboj.

Zakaj bi prav zdaj hodila v trgovino? Še dosti je dneva do noči. Šla bo na sprehod do Lokavščka in čez brv na drugo stran, potem pa mimo nekdanjih kapelic vse do Lokavca in še dlje. Pogledala bo, kako globoka je voda, kjer so se nekoč kopali, ali pa je že vse zaraščeno.

Pride do struge. Brvi ni več... A ne bo se odpovedala sprehodu in ne bo se vrnila do mostu. Prav tu bo šla čez. Sezujе se in zabrede v vodo. Komaj naredi nekaj korakov, ko jo zbode v mehurju in ji zavrti v ledvice. Tako boli življenje, pomisli. In: nisem vedela, da je življenje trpljenje. Mar ni le radost?

Prisluhne nečemu novemu v sebi in pogleda navzdol po strugi. Sonce se ji z vode odbije v oči, tako da jo spet zaboli. Z odbito svetlobo se k njej vrača že pretečena voda, kot bi se čas obrnil proti toku. Vse se znova začinja, ko obstane sredi luči v vrtenju in migotanju sil, močnejših kakor ona.

Kmalu se zave, da se mora zasukati in nadaljevati pot do drugega brega. Previdno, da ji ne bi spodrsnilo na gladkem dnu, pridrsa na drugo stran in se zavihti na suho.

Bosa je in ne čuti več tal, le zrak se vznemiri ob vsakem njenem koraku. Za prostost sem rojena. Kaj mi sploh manjka? Samo zemljo potrebujem in veliko rjuho neba. Vse me bo počakalo. Še dosti je časa do večera.

Ostrice 6

Dušan V dandanašnjih norih dneh
Ludvik ni lahko pisati epigrame,
 ko pa na vseh voglih in konceh
 kar same – ponujajo se drame.

*

Za senco prej,
za osla zdaj gre spor,
brez cilja bi pohajkoval,
zanj pa garal ta, ki je nor.

*

Lenega osla
le še v butalskem svetu
zapregajo vzporedno v oje
k dirkalnemu žrebetu.